

Lieve Winnie,

Het is geen dag te vroeg, dunkt me, om je eindelijk eens onomwonden te zeggen waar het op staat. Al vanaf mijn zesde ben je – wellicht zonder dat je het goed en wel beseft – een trouwe compagnon de route. Dat klinkt vreemd, realiseer ik me ineens, want hoe kun je samen optrekken zonder dat een van beiden dat eigenlijk in de gaten heeft, behalve als die ene – in dit geval ikzelf dus – hallucineert of vrijwel onafgebroken aangeschoten rond zwalpt. Maar met de hand op het hart: ik zit niet aan de wiet, Winnie, en ik loop evenmin laveloos te lanterfant, deze jongen is broodnuchter.

Dat zit zo. Toen ik in het eerste leerjaar zat, mocht ik na schooltijd elke dag mijn huiswerk bij tante Paula maken. Ze was een gepassioneerde onderwijzeres die te laat in de gaten kreeg dat ze net iets te oud was geworden om zelf nog kinderen te baren, en dan maar besloot om andermans koters die ze in haar klas kreeg, min of meer als de hare te beschouwen. Toen ze noodgedwongen afscheid nam van het onderwijs en haar leerlingen, dreigde ze van gepassioneerd, depressief gepensioneerd te raken en in een post-scolaire stoornis te sukkelen. Tot ze ontdekte dat haar neefje (ik dus) schoolrijp was en hij haar didactische kwaliteiten wel op prijs zou stellen. Of tante Paula een goede lerares was, eerlijk, ik moet het antwoord schuldig blijven. Van die naschoolse begeleiding kwam weinig in huis. Om eerlijk te zijn, Winne, geen fluit, om het ronduit te zeggen. Maar wat kon ze heerlijk vertellen en voorlezen. Een verbale Niagara. Tante overdonderde mij met verhalen, de een nog fascinerender en magischer dan de ander. (Hoewel ik geen van beide woorden toen kende, voeg ik hier eerlijkheidshalve aan toe.)

Maar wat heb jij daar nu mee te maken, zit je je ongeduldig af te vragen. Wel, lieve Winnie, ze leerde me jou kennen. Jij, dus, jawel. Een beer die meer honing eet dan goed is voor zijn Body Mass Index en eigenlijk – excusez le mot – een rare kwast is. Ik hoor tante Paula het nog kristalhelder, want met nadrukkelijke articulatie, tegen me zeggen: ‘Iedereen ter wereld weet dat een beer graag honing eet. Brom-brom-brom. Maar niemand weet waarom’. Of ook: ‘Niemand kan verdrietig zijn wanneer je een ballon hebt.’ Tante keek bij de laatste zin met schalkse ogen mijn richting uit, en (dat besepte ik veel later pas) hoopte wellicht op een glimlach van haar enige leerling, maar ik bleef roerloos zitten. De diepere wijsheid ervan drong niet tot me door. Maar ik zag wel aan haar gesticulatie dat er van mij iets werd verwacht, wat dat iets mocht zijn, bleef een raadsel en dus bleef ik onaangeroerd zitten. In de loop van het schooljaar passeerde een hele resem ondoorgroendelijke zinnen de revue. Je kon er op den duur een scheurkalender vol blaadjes mysterieuzigheden mee samenstellen. Zoals deze: ‘Als er ooit een dag komt dat we niet samen kunnen zijn, neem me dan in je hart. Daar zal ik altijd blijven.’ Of ook nog, wat jij, Winnie, je metgezel Knorretje op één van jullie vele wandelingen toevertrouwt: ‘Als jij 100 jaar oud wordt, dan wil ik 100 jaar min een dag worden zodat ik nooit zonder jou hoef te leven.’

Als kind van zes – en ik ben een beetje beschaamd om dat toe te geven vandaag – vond ik jou een kleine loser, Winnie. Herinner je je nog dat je bij Knorretje zit en hij je vraagt wat het eerste is wat je tegen jezelf zegt als je ’s morgens wakker wordt. Jij antwoordt hem: ‘Wat is er voor het ontbijt?’

En dan vraag jij aan Knorretje op jouw beurt wat hij zegt elke ochtend en die antwoordt: 'Ik vraag me telkens af wat er vandaag voor spannends gaat gebeuren.' Waarop jij bedachtzaam knikt en zegt: 'Dat is precies hetzelfde.'

Je zult het niet graag horen, maar dat vond ik toen tamelijk dom.

Je was in mijn ogen een hersenloze vreetzak die grossierde in ordinaire gemeenplaatsen. Ik viel vooral voor je slimme vriendje Christoffer Robin. Die wist alles van de wereld, hij had voor alles een pasklaar antwoord en vooral, ik wilde zelf Christoffer zijn. Even wijsneuzerig, even gedecideerd en ambitieus.

We zijn meer dan een halve eeuw later en, beken ik schoorvoetend, nu laat Christoffer me koud. Het is typisch zo'n uit testosteron opgetrokken pre-pubertje dat later als carrièrist grote sier zal maken in twitterland met zijn kwetterende en tetterende meninkjes. Nu val ik als een blok voor jou, Winnie. Jij dagdroomt een eind weg en je verzint gekke liedjes, maar je hebt ook je zorgen, over of er wel genoeg honing is bijvoorbeeld.

Wat ik je dus na al die jaren eindelijk eens wil toevertrouwen is: wat heb je mijn leven verrijkt. Hoe charmant vind ik je meanderende getob en gemopper. Je zelfrelativering en groteske zelfoverschatting tezelfdertijd is zo troostend en herkenbaar ook. Er zijn weinig beren, om precies te zijn, geen enkele, die mij ook zoveel simpele dingen over het leven bijbracht. 'Hoe spel je liefde?' vraagt Knorretje. Jouw antwoord is bevrijdend in zijn oprechte eenvoud. 'Je spelt het niet, je kunt het alleen voelen.'

Je zult straks honderd worden, Winnie the Poeh, en zoals ik je zei, het is geen dag te vroeg, maar nu dan toch, eindelijk: Thank you from the bottom of my heart.

En ook wel een heel klein beetje dank je, tante Paula. Zonder haar was jij, Winnie, nooit in mijn leven gekomen.

Verzorg je.

Pat Donnez

steun verb(l)ind